

HIND

V. Lang
Tammepuistee 5
Tartu

Jlhub kolmapäeviti

Õpilaseleht

Toimetus ja talitus: Tallinnas, V.-Roosikrantsi 3
Tartu kontor: Ülikooli 21, Tartus

Posti jooksev arve
nr. 2188

Tellimishind: 1 kuu — 20 s., 2 kuud — 40 s., 3 kuud — 50 s., 6 kuud — 1 kr., aastakäik 1 kr. 50 s.
Kuulutused: 5 senti mm, lehe ees — 10 s. mm, tekstis — 12 s. mm, teksti kirjaga — 15 s. mm

Nr. 21 (7)

14. veebruaril 1934. a.

II aastakäik

Kui meie kasvasime...

Neli auväärt tegelast jutustavad „Õpilaselehe“ oma nooruspäevist.

Ka nemad on ju kord olnud noored, mänginud lastena, kasvanud ja õppinud nagu tänapäevagi lapsed, need, kelle nimesid me praegu igapäev kuuleme, kelle tähtpäevi me üle maa pühitseme, kelle nimed meile igaihele midagi ütlevad. Meie tunneme neid vaid vanadena, auväärsetena, tegelastena. Kas aga pole küllalt huvitav kuulda midagi ka nende nooruspäevilt, pealegi kui nende kasvamise ajajärk on sootuks erinev meie praegusest ajast.

Neli oli neid, keda „Õpilaselehe“ toimetus peale pikemat kaalutlust valis usutlemiseks. Need olid meie praegune riigivanem Konstantin Päts, kelle nimi on seotud iga meie riikliku eluavaldusega; Mihkel Martna, kes omas isikus kehastab seda võitluse teed, mida kogu meie rahvas on käinud

nälgivast orjapojast end visalt üles töötades riikliku ja vaimse iseseisvuseni; Ants Laipman, see igavesti noor hallpea, kes oma tulise hingega meie kunstielu pannud liikuma ja lõpuks Miina Herman, helilooja, kes meie luule kaunimatele lauludele oma viisidega on annud tiivad, mis neid kannavad igaihe südamesse.

Kõik nad on meelsasti nõusolekut avaldanud jutustamiseks oma lapsepõlvest. Riigivanem Konstantin Päts võtab „Õpilaselehe“ küsitleja vastu oma kabinettis Toompeal. Seal on juba rahvast järge ootamas, siiski jätkub tal aega ka noorte jaoks...

„Vanemad on pärit Viljandi-maalt“, jutustab sõbralik riigivanem, „kuid esimesed mälestused on säilinud Tahkurannalt Pärnumaal, kus me lapsed kasvasime. Seal oli isal asundustalu, mille ta omal jõul rajas ja haris. Maad olid viletsad, meid lapsi palju, tervelt 6, viis venda ja üks õde, sellepärast tegi isa ka kõrvalt käsitööd, et peret ära toita. Ta treis külameestele, mis vaja ja teenis sellega.“

Lugema ma õppisin noorelt, ema juhatusel Jakobsoni õpperaamatust. Esimesed mälestused lugemisest on seotud „Kassiga“. Kuidas

KUMBLUSSEEP

A. FREDERIKING, TARTUS

see on seal Jakobsonis: „Kassil on ümarik pea, pikk karvane saba...“

Kooli läksin noorelt, ei tahtud vastu võtta, oligi raske käia läbi lume. See oli kirikukool, suur, ilus hoone. Mis aga kõige uhkem — et seal meile kirjutamiseks anti kuld-suled. Neist tundsin headmeelt. Tahkurannal õppisin ühe talve, siis viidi mind — vist 8 aastasena — Pärnu linna Nikolai kooli. Õppimine seal vene keeles, see aga mulle raskusi ei teinud. Õppimine läks kergesti, ka oli meil kodus Venemaalt tulnud sugulane, kellega rääkides ma keelt sain harjutada. Koolist on mul hea mälestus, selle juhataja oli osav koolimees.

Tundsin suurt lõbu taimede kor-

Koolid!

Kes soovivad korraldada ekskursioone Tallinna suurematesse tehastesse ja vabrikutesse, teatage end „Töökooll“, Väike Roosikrantsi 3, telefon 462-56.

Muusikahuvilised!

Nõudke kõikjalt hooaja viimaseid uudisfokse

„Revel“ (Tallinn) ja „Serebrinka“

Täna loeme oma lehest:

Kui meie kasvasime. Kaks „vana“ jutustavad noortele oma lapsepõlvest.

Loomade kool. Uudiseid.

Ehitagem lindudele võõrastemajad.

Noorte looming. Auhindade saajad ülesannete lahendajaist.

jamisest ning kuivatamisest ja seadsin endale sisse korraliku herbaariumi — kus see sai, ei tea kahjuks enam. Meie, poiste, armsaim mäng oli indiaanlasi mängida, jooksime mööda metsi, võitlesime ja sõdisime kord võites, kord kaotades — niivõrd vaimustatud olime indiaanlastest ja Nahksuka jutte otse neelasime.

Sealkõrval harrastasime ka ujumissporti, sest kuna meri ja jõgi mõlemad olid käepärast, sai ujumine juba väikesest peale oma-seks. Pärnu jõest üleujumine, edasi ja tagasi, selle iseenesest pika maa sooritasime mängleva kergussega.

Ükskord, mäletan, sõitsime vanematega Viljandisse, jaanipäeva pühitsema. Olime parajasti keset Kanaküla laant — päratu suur mets, millest tuli läbi sõita. Oli kuum, väike vend jonnis vankris, tüdinenud pikast loksumisest. Et teda veidi hirmutada, panid vanemad ta tee äärde ja tegid näo, nagu tahaks nad teda maha jätta. Minul tuli hirm peale, et viimaks ta jääbki maha. Hüppasin vankrilt, haarasin venna käest kinni ja kahekesi jooksime vankrile järele... Mäletan veel muljet, mida Viljandi oma mägedega avaldas meile, ainult tasast maad näinud lastele. See jaanipäev on jäänud unustamatuna meele.

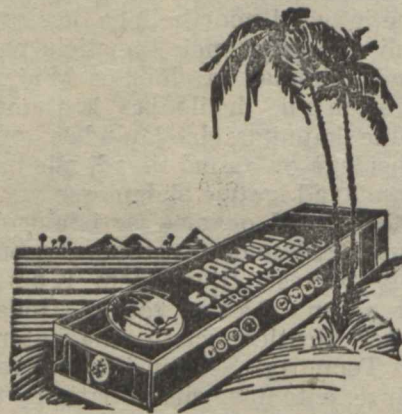
Pärnust viidi mind Riiga, kus lõpetasin vaimuliku seminari üldharidusliku osa, siis tuln tagasi Pär-

nu gümnaasiumi viimasesse klassi, kust õppimine edasi läks juba Tartu ülikooli. Esimese raha teenisin üliõpilasena tunniandmisega.

Ja, kui ma nüüd tagasi vaatan oma lapsepõlvele, siis tunnen, et mälestus emast on kõige tugevama end vajutanud mu südamesse. Tema oli see, kes meie muretu lapsepõlve soojusega kaunistas. Ta suri Tallinnas, siis, kui ma juba olin mees...“

„Õpilaslhe“ noored lugejad vist teavad, et riigivanem Konstantin Päts tänavu vabanduspäeval, 24. veebruaril, pühitseb oma 60 aastast sünnipäeva. Sel puhul soovime temale siinkohal õnne!

Meie teine usutletav, Eesti rahvalikumise patriarh Mihkel Martna, on sündinud kümme-kond aastaid varem. Tema elulugu on kurvatoonilisem, kuna tal ei ole

kõrvalseisnud vanemaid, kes oleks suutnud temale teed tasandada. Laskem jutustada teda ennast:

„Mis minu noorust puutub, olen kõigi hädade, viletsuste ja nälja vintsutada olnud. Viie aastasena lugesin küll juba „uut tõstamenti“ ja vaidlesin emaga isegi jumala üle. 7 aastaselst läksin Paltsu (talu) kambri kooli, sest et isa mind „muuks paremaks“ ei osanud kasutada. See külakool asutati 1867. aastal jumalasõna õpetamise otsarbel.

Aasta hiljem ehitas parun Uexküll koolimaja, mis imeteona väikesuse poolest veel praegugi Paimpere külas seisab (küll mitte enam koolimajana). Õpetati „maa keeli“, peajasjalikult katekismust, piibli-lugu, kirikulaule — ühe sõnaga „jumala sanna“ nii palju, et ma sellest aluse sain oma uskmatusele.

Minu kooliaeg langes ühte näljaajaga: 1867. a. püüti maantee kraavidest kalu, 1868. a. ei annud taevast tilkagi vihma... Kuna nälgi oli üldine, piinas see mind eriti koolis.

Õnneks sai isa Vigalast punaseid viina-kartuleid ja meie uuel kohal, Versamal, kasvas herneid. Kartuli ja hernejahu segu sõtkuti mingisuguseks pätsiks, mis aga leiva aset ei täitnud. Sellepärast „kerjasin“ koolis teistelt lastelt leiba ja muud toidupoolist. Kuna ma koolis „esimene poiss“ olin, ei jäänud norimine ilma tagajärjeta.

Karjas hakkasin käima 7 aastalt. Aasta hiljem, kui isa talu sai Versama üksiktaluks, pidin veiseid mõisa metsa „varastama“, s. o. salaja sinna ajama, umbes pool vers-ta põlviniulatavast külmast veest, edasi ja tagasi, läbi paatsides. Metsavaht, küll minu tädimees, ajas loomad sageli mõisa „kinni“, kust nad trahvi makstes tulid välja lunastada.

Naabruses nähes rohurikast tüma sood kahetsesin, miks veistele ei osata alla teha klappaluseid, milleste peal loomad oleks võinud sool karjatada... (Nüüd on see soo kraavitatud, kuiv ja kannab karja küll).

Karjas oli mul sageli Jannau „Saksakeele õpetaja“ kaasas, ilma juhatajata aga edenes õppimine halvasti. 13 aastaselst asusin külast linna, Pärnu, leiba teenima. Olen tööpoisina vist küll üle tosina ameti proovinud, nagu Maksim Gorki, kuni viimaks sain teadlikuks, et on vaja üks amet elukutsena põhjalikult ära õppida. Valisin maalri

KELLEKS TAHAN SAADA?

N. keskkoolis korraldati abiturientidele kiritöö, teemal: Kelleks tahan saada? Samal päeval, peale tundide, tekkis kahe abiturienti vahel järgmine kahekõne, mille siinkohal avaldame.

Karl: Mis siis sinu „sihiks“ oli, Paul?

Paul: Milleks küsid veel seda? Olen varem juba mitmel korral kõnelnud, et tahan saada inseneriks. Ja just masinaehituse alal.

Karl: Inseneriks, inseneriks, hea öelda seda, — aga... kulla naaber, see nõuab ju raha, see „inseneriks saamine“. Nagu tean, pole su isa just rikas.

Paul: Ja, see on õige. Isa pole tõesti rikas, kuid seda enam on ta hoolikas ja ettenägija. Ta on mulle lubanud, et tahab minust „teha“ inseneri, ja ma olen kindel tema lubadusele. Pealegi, kuna mul on anded selleks...

Karl: Pea, pea, naaber! Milleks siin anded, pütüded ja lubamine? Teame kõik klassis, et oled andekas, ja andekas just tehniliselt asjus. Aga teame sama hästi, et elu lükkab oma karmi tõelikkusega palju anderikkaid inimesi edasipütüdmise teelt. Puudusega, viletsusega ja näljaga sunnib paljud katkestama õppimise ja

astuma teenistusse tüki leiva saamiseks. Ja anne, tahe ja pütüdmise „murdub“.

Paul: Õige, Kaarel, väga ja väga õige. Aga... on olemas ka võimalusi, mis aitavad saavutada sihi ande ja pütüdmiste „murdmiseta“. Nende võimaluste, ja just nende võimaluste loomise aluseks on hoolikus ja ettenägelikkus. Pole tarvis olla rikas, et kasutada neid võimalusi, sest...

Karl: No, no, Paul, sa räägid segast jutu! Mis võimalused, seleta lähemalt...

Paul: Pikka seletust pole mul. Seda saad teisalt. Tea vaid seda, et isa sõlmis mõne aasta eest kohalikus kindlustusseltsis minu õpperaha- või n. n. hooldamise kindlustuse. See asjaolu lubab mul muretult vaadata tulevikku. „Inseneriks saamine“ on kindlustatud, annaks jumal vaid tervist...

Karl: Ja... ja... sellele ma tõesti ei mõelnud. Tõesti see võib olla kindlamaks aluseks melle, õpilastele, oma tuleviku rajamisel. Kust saaks lähemaid teateid selle asja kohta? Uurin järele ja kannan ette oma „vanale“, ehk pole minulgi veel hilja teha seda. Kust saaks lähemaid teateid?

Paul: Eks loe tähelepanelikumalt „Õpilaslhe“. Teateid saad kas „Õpilaslhe“ talitusest või üksikõik millisest kindlustusseltsist.

Loomade kool.

Kuidas kana õpib kannelt mängima ja okassiga lugema.

Kas olete kuulnud midagi Durovi tsirkusest? Vististi mitte, sest on möödunud juba aastaid sellest, kui kuulus loomadetaltsutaja ja -õpetaja Durov oma kasvandikega rändas mööda maailma ja üllatas kõiki oma õpetatud loomadega, mets- kui ka koduloomadega, kes sõna-kuulelikult ilusti täitsid ta käske ja toimetasid igasuguseid neile tavaliselt harjumataid asju niisuguse endastmõistetavusega, nagu oleks see neile juba külgesündinud. Praegu on Durov juba kaunis vana ja elab Venemaal, jätkab aga endiselt loomade õpetamist ja vee-dab oma aja loomade hulgas, sest ta armastab loomi ja on neile mitte ainult õpetajaks, vaid ka tõsiseks sõbraks. On tõesti ime, mis ta oskab saavutada muidu kõige rumalamate hulka liigitatavategi loomadega, rääkimata niisugustest intelligentsetest, nagu elevand, koer, hobune jne.

Näiteks kana on ükskord rumal lind ega või ta midagi keerulist asja õppida. Durov laseb teda elada nii, nagu ta tahab. Mis on kana töö? Ta otsib teri ja siblib mullas. Durovile piisab sellestki. Ta võtab kandli, puistab teri keelte alla ja paneb kana kandlile. Kana näeb teri ja hakkab harjunud kombel jalgadega siblima. Keeled helisevad ja kõlabki muusika. Nii õpibki kana kannelt mängima. Suur asi niisugune muusika küll ei ole, aga mis siis kanalt ikka võib nõuda, kas pole nii. Peaasi, et mõlemad pooled on rahuldatud. Kana saab siblida ja nokib keelte vahelt teri omale pugu-täie ja teeb pealekauba veel muusikatki. Kuulajad aga naeravad.

Oma numbreid tsirkuses aga algas Durov tavaliselt sellega: areenile toodi rulli keeratud pikk kitsas vaip, siis tuli siga, rullis vaiba lahti ja publik võis sellelt lugeda suurte tähtedega kirja:

Durovi etteaste.

Kuidas saab siga nii õpetada vaipa lahti rullima. Ei muudviisi, kui kasutades ta tuhnimise oskust. Õpetamise ajal

ameti ja asusin 21-aastasena Tallinna Franz Cayé juurde õppima. Cayé oli sakslane ja ma võlgnen temale palju tänu ameti kui ka keele suhtes.

Hoolimata näljast isakodus olin ma koduigatsusest otse haige ja tõttasin sinna isegi ebasüüdsatel puhkudel! Nälg ja viletsus ei ole mind murdnud. Kui ma käidud elutee pikkusele tagasi vaatan, teades, et ma, ühes arvatud ka vähemad vihikud, oman üle 4000 köitelise raamatukogu ja küll üle tuhande käsikirja mitmesuguste küsimuste kohta, arvestamata ajakirjades ja -lehis minu poolt ilmunud artikleid, jääb siiski mulje, et ma ikkagi olen tööd teinud!

Mihkel Martna sünnipäev on 17. septembril. Tänavu saab ta 73 aastaseks.

peidab Durov vaibarulli iga natukese maa peale leivatüki või muu maiuspala. Siga leiab esimese, sööb ära selle ja hakkab otsima teist, ajab sealjuures tuhnides vaibarulli lahti. Pärast etteastel nähes rulli ta juba teab, mis tal on teha.

Ka raamatutark okassiga on number, mis alati palju nalja teeb. Number on niisugune: tsirkuse areenile tuuakse suur, padjasuurune raamat ja pannakse see maha. Väike, teravate, pikkade nõeltega okassiga tuleb välja, näeb raamatut ja jookseb otsekohe selle juure. Kohe näha, et ta lugemist armastab! Oma pika, peene ninaga hakkab ta osavalt lehti kerama otsekui otsides järge, kus huvitav lugemine pooleli jäi. Ennää, ta leiabki selle ja jääb lugema, raputab isegi pead heameele pärast. Loeb lehekülje läbi ja keerab siis teise, kuni raamat läbi saab.

Muidugi ei oska okassiga lugeda ega ole ka raamat päris raamat, vaid on tehtud õhukestest puuplaatidest. Kuidas aga okassiga saadi õpetada lehekülgi keerama? Okassiga otsib looduses toitu ninaga kuivi oksa, lehti, rohtu ja muud ettejuhtuvat kõrvale pildudes. Durov kasutas seda kommet ja mõtles välja puust raamatu, mille lehekülgede vahele ta peitis maitsvad suutäied. Okassiga otsib neid ja keerab otsides lehti. Vars-ti harjub ta oma tööd tegema ja lugemine ongi selge.

Uudiseid kodumaalt ja laias maailmast.

Kaks uut püha: 23. juuni ja 31. oktoober.

Riigikogu võttis vastu seaduse, mille järgi tunnistatakse riiklikuks pühaks 23. juuni — võidupüha — ja 31. oktoober — usupühastusepäev. Viimast pühitseti varemgi koolides, nüüdsest peale on see päev pühaks kõigile. Võidupüha on mälestuseks võidust Balti Landeswehr'i üle Läti pinnal, sest Landeswehr'i purustamisega oli möödud kõige raskem aeg Vabadussõjas.

Kalakasvanduses Keila-Joal hautatakse miljoneid kalu.

Väärtuslikumad kalaliigid Eesti vetes on lõhe, siig ja iherus. Nende kasvatamiseks on asutatud suur hautamismaja Keila-Joal, kust sugutatud kalamarja lastakse Keila jõkke ja veetakse ka mujale. Kalakasvanduses on hulk purgikujulisi aparate, kus võib hautada mitusada liitrit marja (1 liitris on 40—50 tuhat marja). Marja võtmise ja kunstlik sugutamine toimub järgmiselt: kala püütakse kahaga kin-

Kuid meresiga õpetada leierkasti mängima on juba veidi keerulisem. Durov saab aga ka sellega toime. Ta paneb väikese leierkasti lauale, meresea-kese kõrvale ja näitab loomakesele porgandit. Porgand on meresea lemmeroog ja ta jookseb otsekohe porgandi poole. Õpetaja aga tõmbab käe leierkasti juure ja loomakesel ei jää üle muud kui järele joosta. Siis tõstab õpetaja käe üles rattavända juure. „Mängi, mängi“, õpetab ta väikest looma, kes kõigest jõust püüab saavutada tükikese porgandit. Ta tõusebki tagumistele jalgadele ja püüab esikäppadega haarata porgandit, kuid harjumatus asendis on raske pidada tasakaalu ja ta toetub rattale. Ratas aga hakkabki veerema ja leierkast ühes sellega mängima. Muusika on käes! „Mängi, mängi aga!“ kordab õpetaja veel ja annab loomakesele porgandi.

Mõni tund möödub ja juba teab väike mereseake, mis tal on vaja teha magusa porgandi saamiseks. Varsti pole tal enam tarvis porgandit nähagi, tarvitseb kuuldav sõna „mängi!“ ja otsekohe ta hakkab rattast keerutama. Ja teab, et õpetaja, ta sõber, teda kunagi ei peta. Sellepärast õpib ta meelsasti ja saab toime teistegi viguritega, nagu lipukese tõmbamine vardasse jne.

Väga head õpilased Durovile on ka merelõvid, kes on osavaimad žonglöörid loomadest hulgast. Suure oskusega pilluvad nad ninal palle ning pudeleid ega tee nad seda ainult kohuse või sunduse pärast, vaid suure heameelega, tundes lõbu mängimisest.

ni. Ettevaatlikult kala peast ja sa-bast kinni hoides pigistatakse mari välja ja kogutakse suurde kaussi. Siis püütakse kinni niisakala (isakala) ja samuti pigistatakse temalt niiska, mida lastakse otse marja peale. Sellejärele segatakse marja, kallatakse vett juurde, lastakse mõni aeg seista ja pestakse liigsest niisast puhtaks. Korralikult pestud ja vett täis imunud mari paigutatakse hautamisaparaatidesse, kuhu ta kogu talveks jääb. Vette lastakse mari alles kevadel. Teatavasti kudevad lõhed ja iherused sügisel, ja nende mari hakkab arenema alles kevadel.

Klaasitu peegel.

Vene insener A. Aleksejev on leiutanud peegli, millel pole klaasi. Klaasi asemel on kunstlik painduv ja sile plaat, n. n. bensiiilselluloosist, mis peegeldab palju paremini kui klaas. Ja et uus peegel ei murdu, võib teda tarvitada sealgi, kus harilik peegel oleks purunenud. Uuest peeglimassist saab valmistada peenikesi hõbeläikelisi kiu-

Gustav Põldmann.

Koduäed.

KUIDAS HOOLITSEME LINDUDE EEST KA TALVEL

Linnud on meie koduaias kaitse all. Nad toovad siia rõõmu, laulu ja elevust ning on usinad hävitama kahjulikke putukaid, kes tahavad vägisi hävitada aiasaaki. Aed oleks kurb ilma lindudeta, eluta ja igav. Meie koduaia sulissõbrad, keda siin meeleldi näeme, on kuld-nokk, lepalind, tihased, põõsalind, rästas, vint j. t. Siis veel õhuvalla kaunitar pääsuke ja koplitihnikus ööbik ning kärbsenapp. Ka varblane kuulub siia, olgugi et ta on hundipassi peal. s. t.: on tagakiusatav lind.

Koduaia ilupõõsastes ja põõsataras oli suvel väikeste lindude pesituspaik. Samuti ka kodukoplis. Siin oli neil julge kodu ja olemine. Keegi ei tahtnud neile haiget teha ja ei teinud ka. Pääsukesed ehtasid oma pesa toa peale ja kuuri katuse alla, kuldnokad ja tihased pesakastidesse, varblased katuseräästa alla. Siin oli nende kungla ja kodu.

„Kes linnupesi lõhub, teeb lindudele haiget ja valu ning selle inimese käsi käib elus halvasti“, tähendas ema. Ja seda õpetust võtsime meie, lapsed, pühadusena. Lindudele haiget ja valu teha, neid kurvastada, nende elumaja lõhkuda või lapsi surmata — on meie võõras. Ei tule mõttesegi. Nad on nõrgemad ja meie kohus on neid kaitsta.

Sügisel koolis hoolitsesime, et

lume tulekul võisime välja panna lindudele söögimaja ja d. Käsitöö tundides löime need kokku lauaukkidest ja varustasime katuse ja söögilauaga. Need olid päris võorastemajad ja ühele niisugusele majale kirjutasime ukse kohale suurte ilusate tähtedega: Võorastemaja „Jätku leivale“. Siis olid veel: „Lindude kodu“, „Roeline aas“ (see asus kuusetukas), „Valgehobu võorastemaja“ j. t. Võorastemajad paigutasime õue, aeda, akna alla lindudele kättesaadavale ja tuisu eest võimalikult varjatud kohale. Ühtlasi hoolitsesime, et võorastemajad oleksid siiski nähtaval kohal, et jälgida külalisi ja nende käitumist.

Vahel oli talv Salumetsas väga karm ja lumerikas, siis suri palju lindi metsas ja põldudel nälga. Siis ei unustanud me lindude söötmist. Juba sügisel kogusime pöönigule ja aita kanepiseemneid ja õispuu-, leedripuuning pihlakamarju; ka maltsa-seemneid. Neist panime siis iga päev väikese osa söögimajadesse. Ka leivaraasuke siin sinna ja tihastele rasvatükikesi. Leivaraasukeste peale olid linnud eriti maiad, see oli neile pühapäevatoiduks. Ainult soolast toit ei annud me lindudele kunagi, see oleks toonud neile piina ja surma. Linnud ei ole ju soolasega harjunud.

kesi, temaga võib katta nahka, riidet, mis omab siis imeilusa hõbedase läike.

Kes on kõrgusrekorde saavutanud?

Ühenduses viimaste lendudega kõrgele stratosfääri on huvitav tagasi vaadata, kes ja millal on rekordilisi kõrgusi saavutanud. Esimene tõus õhupallil 8500 m kõrgusele õnnestus inglastel Glaisher ja Cotwell'il 1862. a. See rekord püsis 1900. aastani, mil sakslased Berson ja Süring tõusid 10.500 m kõrgusele. Et 10 km kõrgusel algabki stratosfäär, siis oli see esimene stratosfäärilend. See rekord püsis 27 aastat, siis aga algas rekordijaht lennukeil. Suurim kõrgus, kuhu on jõutud lennukil, ula-

tub 13.660 m-ni; selle rekordi saavutas prantslane Lemoire 1930. a. Siis ehtas belgia õpetlane Piccard stratostaadi — õhupalli kinnise kerakujulise gondliga — ja tõusis sellega 1931. a. 15.780 m ja 1932. a. 16.770 m kõrgusele. Sügisel 1933. a. jõudsid venelased Prokofjev, Birnbaum ja Godunov samasuguse õhupalliga 19.900 m kõrgusele. See kõrgus jääbki esialgu rekordiliseks, sest viimane venelaste stratosfäärilend, mil jõuti arvata-vasti 21.000 m kõrgusele, lõppes katastroofiga, mille tagajärjel purunesid ka mõõteriistad.

Õhupall ilma inimesteta on tõusnud 35.000 m kõrgusele. See on kõrgus, mis ületab 4 korda Mount Everesti tipu.

Rõõm oli vaadata, kui linnud võorastemaja juures vidistasid, hüplesid ja õnnelikult sädistasid. See õnnetundmus heateost tasus kuhjaga selle pisikese vaeva ja hoole, mis lindude söötmisega nägime.

Ka põldpüüdele, olgugi et nad otsekohe aiale kasutoovate lindude hulka ei kuulunud (nad olid põllul ja koplis!) külvasime lumele haganaid ja teri ning maltsaseemneid. Paksu lume alt ei saanud nad ju orast kätte ja oleksid muidu surnud nälga. Abi oli vaja, ja seda andsime. Julgeks ja koduseks muutusid need kaunid põllulinnud. Tulid päris maja ligdale, õue ja aeda, lastes kuuldavale oma häälitsemist: tirlitt, tirlitt, tirlitt! See oli tänu lumistelt hangedelt, nälja ja külmaga võitlevatest südametest oma heategijatele.

Pärast jõulu kohe algas pesakastide valmistamine, eriti kuldnokkadele. Kõige lihtsam oli neid lauaotstest kokku lüüa, nii et kasti kõrgus 40 cm ja laius 18—20 cm mõõtusid. Lennuaugu tegime 10 cm ülemisest äärest allpool. Madalamale me lennuauku ei teinud, sest siis oleks võinud kassid kuldnokapoegi kergesti kätte saada. Muudkui siruta käpp lennuaugust sisse pesakasti ja tiri piukusuvad pojad pesast välja! Madalasse pesakasti kuldnokad pesa ei ehita. Ka ei või lennuaugu läbimõõt üle 5,5 cm olla, jällegi selleks, et takistada vaenlastel pesasse tungimist. Tihastele ja lepalindudele tulid väiksemad pesakastid.

Laudkasti asemel tegime ka õõnsaks uuristatud palgiotstest lindudele pesakaste. Need olid õieti tublid ja lindudele meeldisid nad üle kõige. Pesakastidele löödi katus peale, põhi alla ja toetuspulgake lennuaugu alla. Tihaste ja lepalindude pesakastidele toetuspulka ei pandud. Et pesakasti kinnitamine puu otsa oleks kergem ja kindlam, varustasime kasti tagakülje latikesega. Lati otsad löime naelaga puu külge kinni.

Märtsikuu esimesil päevil korraldasime koolis linnupäeva. Pesakastid olid meil selleks ajaks juba kõik valmis. See oli ilus päev. Loodusloo ja koduloo tunnid pühendasime sel päeval pesakastide ülespanemisele. Pidulikult läksime kõik rongikäigus alleele, igal lapsel pesakast kaenlas. Kooliaeda, rahvamaja parki ja koolitee veertel kasvavate puude otsa rändasid lindude pesamajad. Ka koduaeda

ja koplisse panime lindudele pesakaste: kuldnokkadele, tihastele.

Pesakastid asetasime puu otsa nii, et lennuauk tuli hommiku või lõuna poole. Seda armastavad linnud rohkem. Ja kasti kinnitasime naeltega tugevasti puu külge. Hoolitult või nõoriga kinnitatud pesakasti kuldnokk elama ei asu. Kast liigub ja ettevaatlik linnud kardab. Ka panime pesakasti kõrgele puu otsa, madalale asetatud pesakasti kuldnokk ei taha pesitama tulla. See jääks siis varblastele kasutada, nende õnneks ja heameeleks.

Kevade saabudes oli vidinat ja hõiskamist, siutsumist ja vidinat kõikjal: kooliaias, koduõues, -aias ja koplis. Pärnisümfooniamuusika oli omast käest. Linnumuusika. Rõõmu ja elevust tõi see kodule ja aed oli kaitstud kahjulikkude putukate eest.

Siis veel mõned andmed putukate hulga kohta, mida linnud koduaias hävitavad:

Kuldnooka paar ühes poe-

gadega (2 vana lindu + 5 poega) hävitab ühe päeva jooksul niisama palju tigusi, kui on aastas päevi, s. o. 365 tigu. See annab aasta kohta määratu arvu.

Tihasepaar oma järglastega (2 pesakonda suvega à 6—14 poega) hävitab suve jooksul kaugelt üle miljoni rööviku, mida nad aia puudelt ja köögiviljaaiast üles nuhivad.

Varblase puhastustöö aias on meile juba tuttav.

Ja siis veel teised linnud!

Mis oleks meie aedadega peale hakata, kui linnud puuduksid, samuti põldudega? Mustmiljon putukaid hävitaks kogu meie töövaeva ja meil ei oleks sügisel põllult ega aiast midagi hamba alla panna.

Sellepärast kaitseme linde ja hoolitseme nende pesitustingimuste eest.

Noorte looming.

KUSTIST SAI SIISKI VIIMAKS TUBLI POISS.

Küll see Kükiperi Kusti oli koer poiss. Tegi tema aga tükke. Suvel lõikus ta Paluvere ja Tõistre vahelise kivi-aia maha ja lasi Tõistre lehmad, lambad Paluvere rukkisse. Siis, kui Paluvere kaev kuiv oli ja sulane kaks kilomeetrit kaugel asuvast allikast käis vett vedamas, lükkas Kusti pealeõunat, kui pererahvas oli heinamaal, veeamid ümber ja kõik vesi voolas maha. Selle eest sai ta küll tubli keretäie isalt, kuid ei see teinud Kustit paremaks ühtigi. Sügisel, ühel päeval oli ta aga iseäranis koerust täis. Peale selle, kui ta saunaise Madli kana oli surnuks lõõnud, ühe rändkaupmehe palitu oli sel ajal katki lõiganud, kui see sõi ja Paluvere kassi oli nõõriotsa riputanud, siis kaevu visanud ning viimaks jälle nõõriga välja tõmmanud, läks ta naabriküllas asuva jõe ääre, et seal jälle mõnd koerustükki teha. Natuke aega jõe ääres ringi luusides silmas ta jões puust kasti. Kastilaudadel olid augud sees ja kasti peal oli suur kivi. See oli Tooma poiste kala-

„Söö ise! Söö“, vastas kaupmees. „Sa oled noor ja sul on vaja rohkem oma jõudude kosutuseks. Sul on vaja pääseda inimese käest, kes mulle kinkis selle liha. Meli andis selle metskitse mulle teele kaasa.“

Hatako käsi peatus.

„Meli? See skorpion, kes ronib kaljupragudesse? Kes eile mind taga ajas nagu metsloom? Kuid ükskõik, liha annab jõudu!“

„Kuid veel maitsvam kitse maksast“, jatkas metslane, „on Meli enda maks. Vaatame, kes võidab. Võib olla, saan selle endale täiskuu ööl!“

Vihaselt, vastikuse ilme näol, tõusis araablane, pani käed risti rinnale ja ütles Hatakole rangelt:

„Ma ei tea, kuidas sa veetsid need aastad, Hatako. Ja praegu ei ole aega sellest kõnelda. Vasta aga mulle ühele küsimusele: kas tõesti oled sa ikka veel sama metslane manjema suguharust, kelle ma leidsin Kongo metsadest? Võib-olla oled sa veidi siiski muutunud?“

Hatako vastas pikkamisi ja katkendliselt, otsekui välja pigistades sõnu:

„Ma ei tea isegi. Sageli tundub, nagu ei oleks ma enam manjema ja võiks elada nii, nagu elavad kõik teised inimesed. Kui aga mu kõht on tühi ja nõuab toitu või mu veri kisendab kättemaksu, siis on parem mind mitte puudutada ega küsitleda!“

Ta tõusis üles ja hakkas süngelt kokku panema oma asju.

„Kas lähme?“ küsis ta, vaadates kõrvale.

„Jah, lähme. Pea aga meeles, Hatako: tee,

külge taktis koputades ja ta nägu võttis üllatunud nürimeelsuse ilme.

Rõõmus naeratus ilmus teiste teenrite näole — nende kahtlused kadusid. Siia maani nad, nähes ei tea kust ilmunud inimest, seisid suud lahti imestuse pärast.

Ise ka naeratades vaatas araablane pealt oma lemmiku moondumist.

Rong peatus oja ääres, mis kaljudelt kohinaga alla langedes läbistas oru. Kaupmees võttis sideme ja mingi rohu välja raudsest kohvrikesest. See oli sama kohvriku, mida kord Hatako oma peas kannud. Ta pesi puhtaks haava, võidis seda salviga ja kleepis ta plaastriga kinni. Sealjuures jutustas ta Hatakole, kuidas ta täna hommikul kuningas Melile oli ära annud lubatud püssid ja nüüd tagasi on minemas kodumaale.

„Kus on sinu laager?“ küsis Hatako.

Kaupmees osutas põhja poole.

„Seal, all orus, Himo jõe kaldal.“

„Orus, see on hea. Luba mind saata sind kuni mäe jalani, mu isa. Meli meeste silmad on juhitud mägedesse ja nad ei jõua ära oodata, mil sealt alla laskub jultunud noormees, kes julges kuulda nende kuninga saladust. Mustanahksele kandjale aga, kes mööda rohtlat läheb karavanis, ei omista nad muidugi mingit tähelepanu. Mis sa mõtled sellest, mu isa?“

Hatako hääl kostis tumedalt ja toetades seljaga puu najale vajus ta pikkamisi maha.

Araablase kõhnal näol peegeldus kokkumine, ta hüüdis midagi kandjatele ees ja võttis toodud korvist ruttu peotäie viigimarju.

sump. Kusti võttis kivi kastilt ja avas kasti kaane. Kastis oli Kusti suureks üllatuseks mitu suurt elavat havi. Kusti loosis havid kaldale ja lasi kasti allavett minna. Siis korjas poiss havid kokku ja pidi juba hakkama koju minema. Seal silmas ta lähedal jõe ääres vaia külge seotuna Tooma poiste lootsikut. Kusti läks selle juure ja tegi vaia küljest lahti ning tõukas lootsiku jõkke. Lootsik läks samuti allavett nagu sumpki. Nüüd võttis Kusti havid ja läks koju. Kodus peitis poiss havid ära, et need homme ära müüa. Teise päeva hommikul, kui Kusti hakkas 6 kilomeetrit eemal asruvasse alevikku havisid müüma minema, rääkis ema, et Tooma poiste lootsik oleval õhtul allavett lastud ning see leitud täna hommikul Karbi veski juurest. Keegi ei teadvat, kes laskis lootsiku minema. Varsti pärast seda sai aga Kusti ääri-veeri mööda kuulda, et keegi oleval näinud kui tema lasknud lootsiku minema.

Nii möödus sügis ja talv. Tuli kevad. Algas jäälagunemine. Jõevesi tõusis kõrgele üle kallaste. Nüüd käis Kusti igapäev jõeääres jäälagunemist vaatamas. Ühel päeval tõusis vesi eriti kõrgele. Kusti tuli jällegi jõeääre. Seal nägi ta sama lootsiku endiselt kaldal seisvat. Vesi oli kõvasti tõusnud ja lootsik oli juba vees. Jäätükid ragisesid vastu paati ja kõis võis iga silmapilk katkeda ning

jää paadi lõhkuda. Kusti aga ei hoolinud sellest. Ta võttis pika ridva kaldalt ja hüppas kaldalt jääpangale. Seal läks tee edasi ühelt jääpangalt teisele. Akki vääratas aga ta jalg ja poiss kukkus ülepea vette jäätükkide vahele. Ritv jäi tal jäätükkide vahele ja läks Kusti käest lahti. Küll karjus Kusti appi ja püüdis end jäätükile upitada. See ei läinud tal aga korda, sest jäätükid olid libedad. Appihüüdmise peale tulid Tooma poisid kaldale vaatama, mis seal õige lahti on. Kui nad märkasid jäätükkide vahel siplevat poissi, jooksid nad ruttu sinna, kus arvasid oma lootsiku olevat. Kuid nende suureks ehmatuses polnud lootsik enam seal, vaid juba jõevoogude ja jää võimuses. Lootsikut märkasid poisid kohe, see oli natuke eemal kesk jõe. Et lootsikule minek oli võimatu, sellest said poisid aru. Ilma pikema arupidamiseta jooksid poisid Karbi veski poole, kus arvasid olevat teise lootsiku. Umbes poole kilomeetri kaugusel Tooma poiste lootsiku asukohast leidsid poisid lootsiku. Ruttu lükkasid nad lootsiku vette ja hakkasid sõudma appihüüdva Kusti poole. Polnud kerge jääpangade vahelt läbi pääseda. Jää tahtis paati ikka enesega ühes viia. Viimaks jõudsid poisid ometi Kusti juure. See oli juba uppumas jääpangade vahel. Tooma poisid tõstsid Kusti paati ja vanem neist küsis Kustilt: „Kas vannud nüüd, et ei jätka

enam oma tembutamist ja jääd heaks poisiks?“ „Jah vannun“, vastas Kusti läbi nutu. Kusti pidas sõna. Nüüd sõudsid poisid paadiga kiiresti kaldale, laskisid Kusti maale ja läksid ise oma paati otsima. See leitigi viimaks Karbi veski lähedalt. Nüüd sõudsid poisid veski lähedale kaldääre ja tõmmasid mõlemad lootsikud kaldale. Kaldal selgus, et Tooma poiste paat oli katki. Kusti jäi aga külmetamise tagajärjel haigeks. Teisel hommikul kuulda saades, et Tooma poiste lootsik on katki, palus Kusti isa, et see parandaks lootsiku terveks. Isa tegigi lootsiku terveks.

Kustist sai aga tubli poiss ja Tooma poiste suure sõber. Erto A.

Foto-ateljee

Parikas
TALLINNA

Kuninga tänav 1

ÕPILASTELE

üksikpildid ja koolligrupid väga mõõdukate hindadega

„Võta esialgu see, kuni toit valmis saab“, ütles ta ja istus maha Hatako kõrvale. „Ära unusta, et sul ees on veel raske teekond. Sa pead magama ja sööma. Üht kui teist on vaja enne pikka rändamist. Söö viigimarju, Hatako!“

Hatako silmad vajusid ise kinni väsimusest, siiski tahtepingutusega avas ta nad uuesti ja vaatas araablase otsa tänu ja armastusega, mis tundeid harva väljendavad metslaste silmad. Ta käsi puudutas õrnalt araablase kätt. Siis söönud, sirutas ta välja jalad, mida ta enam oma all ei tunnud väsimuse pärast, nagu oleks need kellegi teise jalad. Ta seadis end mugavasse asendisse ja sulges silmad. Magada! Jah, magada, kaduda, vajuda teadmatusse, otsekui sügavasse vette, magada kogu päev ja öö otsa, kogu pika, külma öö, kui taevast paistavad kuu ja tähed.

Kuu. Missugune kuu? Täiskuu.

Ta avas korraka silmad ja tõstis pea, ta silmades paistis hirm ja sõrmed haarasid krampikult araablase käe.

„Ma pean veidi magama, töota aga mulle, et sa mind äratad, kui toit on valmis, mu isa. Tunni aja pärast, mitte hiljem. Täna, veel enne päikese loodet tahan ma olla kodus. Luba mulle seda!“

Kaupmees pani käe südamele ja noogutas.

„Luban, maga rahulikult! Ma tean, milleks sa pead kodus olema enne päikese loodet. Kui sõber on hädaohus, siis sadulda oma parim hobune ja ära säästa teda! Maga rahulikult.“

Hatako ei kuulnud kaupmehe viimaseid

sõnu. Uni võttis ta oma hõlma pehme udu-sulena.

Pead sügades vaatas araablane mõtlikult tema peale. Ta kattis magaja kuuega ja tõusis üles, käskides kandjaid olla vaiksed ja magajat mitte sülitada. Ta käskis kokka, kes tuld sütitas, suppi panna samlit — sulatatud rasv — ja ära praadida metskitse maksa, mille Meli temale kinkinud. Kui kõik valmis, tõi araablane ise Hatakole toidu.

Ta pani aurava kausi magaja jalgade juure maha ja jäi jälle mõttesse temale vaadates.

„Ma ei tea, mis tõmbab mu südant sinu poole, sina, kodutu ja üksik noormees, keda ma kohtasin Aafrika metsades? Mispärast sattusid sa uuesti mu teele siin, idas?“

Hatako, unest äratatud, vaatas haigutades ringi ega taibanud esimesel silmapilgul, kus ta on. Ta vaevatud keha nõudis veel puhkust.

Muda ja veri ta higisel näol olid kuivanud kõvaks koorukeseks, silmad olid pundunud ja valutasiid. Ta läks vee juure ja kastis pea vette. Jahe vool, mis lõhnas maast, värskendas teda ja andis jõudu.

Araablane osutas naeratades auravale kausile. Hatako silmad löid särama ja tänulikult vaatas ta Ibrahim'i otsa.

„Hakkame sööma üheskoos?“

Araablane noogutas ja istus riideid kokku tõmmates maha Hatako kõrvale. Hatako must käsi ja araablase pronksine käsi käisid kordamööda potis võtmas toitu. Hatako sai kätte tüki liha ja selle kaheks tõmmates ulatas ta poole oma peremehele.

Sport.

Keskkoolide käsipallilahingud!

Laupäevaõhtune keskkoolide käsipall algas A kl. meeste võrkpallivõistlusega Vestholmi ja Gustav Adolfi g-mite vahel. Mäng oli tasavägine algusest lõpuni ja alles viimases setis suutis Vestholmi g-m ennast maksma panna. Esimene sett läheb G. A. g-mile 15:10, sellega arvavad nad juba võidu kindla olevat ning muutuvad üleolevaiks. See saabki neile saatuslikuks. Teise setti võidavad vestholmlased 15:7 ja kolmanda 15:11, seega terve mängu 2:1. Mõlemad meeskonnad olid ühest klassist ja võistluse otsustasid peamiselt meeste närvid. Vestholmi g-mil tegi head tööd Allikas, kes näib heas vormis olevat. „Rootslaste“ oli parimaks Taperson. Võitja koosseis: Allikas-Elman, Kraus-Klausson, Silber-Pals. Vestholmi g-m kohtab finaalis reaalgümnaasiumiga.

Õhtu pinevama heitluse pidasid naised korvpallis — kommertsg. ja I linna tütarlaste g-m B klassis. Need on kaks põlist vastast ja seepärast on ka nende kahe kohtamised igal ajal väga pinevad ja oodatavad. Seekord osutus I g-m paremaks ja väärus võidu. Tugev heitlus lõppus tagajärgjega 16:9.

Meeste B kl. korvpalli veerandfinaalis kohtasid kommertsg. ja tehnikum. Mäng oli iseloomult päris kiire, kuid lõpupoole hakkas üllatavalt domineerima tehnikum. Iseäranis head tööd tegi tehnikumi pikk Plooman, kes üksi saavutas 15 punkti. Kommertsg-mil saavutas Ando 13 p. Mäng lõppes tehnikumi võiduga 37:21, poolaeg 16:8. Võitja koosseis: Plooman, Raudus, Koes, Grüner, Tsernov.

Viimasena kohtasid meeste B kl. võrkpallis toomkool ja Kaarli g-m. Siin andsid sakslased kaarlitele päris tubli „sauna“ 15:5, 15:1. Sakslased on võrkpallis märksa edenenud ja Kaarli g-m, kes võitnud tänava isegi reaalg-mit, ei suutnud selles võistluses midagi. Igatahes pretendeerib toomkool tänava päris tugevalt meistritiitlile. Võitja koosseis: Schmidt - Kirschbaum, Borck - Russov, Nögges-Rosenberg.

Kirjavastused.

Sportlane E. T. Teie esimesele küsimusele mul ei ole tarvis vastata, kuna viimases numbris on see kõik sees. Mis puutub aga Teie soovisse — astuda Eesti Spordi Keskliidu liikmeks, siis võin nii

„JONISTUSE JA KIRJANDITE VÕISTLUSEST“ OSAVÕTJATELE!

Jonistuste ja kirjandite võistlusest osavõtjaid on väga rohkesti. Iga päev toob post hulgaviisi ümbrikke võistlusele määratud töödega. Kahjuks ei ole kõik saatjad silmas pidanud meie võistluse tingimustest esijoones seda, et

igal saadetisel peab juures olema „Õpilastele“ kuulutuste leheküljelt selles määratud kupong, millele osavõtja kirjutab oma nime ja aadressi. Ilma selle kupongita aga ei pääse töö üldse võistlusele. Kupongid puuduvad siamaani: E. Tomsonil, Heino Kallipilil, Vello Laosil, Evald Guldendekochil.

palju õelda, et see on seotud kaunis keskmiste rahasummadega. Puudub aga minul arusaamine: miks Teie soovite sinna astuda, sest see ei anna Teile midagi. Minu arvates on Teil võrdlemisi väike selts ja Teie liikmeksastumine oleks ainult raharaiskamine. Kui Teil keegi sportlane soovib võistelda kuskil suurvõistlusel, siis lastakse tal ka seda teha, kui ta pöördub palvega Keskliidu poole, olgugi et ta liige pole. Igatahes oleks huvitav, kui Teie saadaksite „Õpilastele“ motiivid, miks soovite astuda Keskliidu liikmeks. Võib-olla saab Teie kodukohta asutada Poiste Spordiliitu, mis oleks palju kergem ja otstarbekohasem. Igatahes palun veel pikemalt kirjutada.

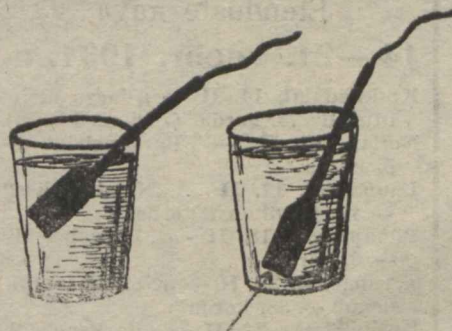
Õpetajad ja õpilased!

Jälgige tähelepanelikult kuulutusi „Õpilastele“. Nendele kuulutustele vastavalt suunake omad ostud. Ostame ainult neilt äridelt, kes meil kuulutavad.

ÜLESANNE.

Elame ajajärgus, kus kõik toimub kokkuhoiu ja otstarbekohasuse tähe all. Kuidas teie, lugejad, arvate, peaks talitama alljärgneval juhul?

Antud on kaks klaasi vett, mida vaja soojendada elektrisoojendajaga. Kuidas asetada elektrisoojendaja klaasi, kas alla või üles? Missugusel juhul soojeneks vesi kiiremini ja mispärast?

Kas nii... või nii?

Mõtlege ja saatke motiveeritud lahendused toimetusele hiljemalt 28. veebr. s. a. Õigete vastajate vahel loosime hea raamatu.

Panime nende tööd seniks kõrvale, kuni nad kupongid järele on saatnud.

Ja veel midagi. Võistluse kuulutuse tingimustes rõhutasime, et aine peab olema algupärane. Sellest hoolimata on mõnedki osavõtjad meile saatnud kopeeringuid. Nii on keegi toimetusele saatnud Laferme tubakavabriku kalendri pildi jne. Need peavad kahjuks ära jääma hindamiselt.

Et nr. 20 eksikombel on välja jäänud võistluse kupong, mis pidi korduma igas lehes kuni võistluse tähtaja lõppemiseni, siis pikendame seda tähtpäeva veel 2 nädala võrd. Viimaseks võistlustööde si. sesaatmise tähtpäevaks jääb seega 28. veebruar s. a.

Saatke kirjandeid, jonistusi!

Micki-Hiirekese jõulukiingi ülesannete lahenduste saatjaid ja auhindade saajaid.

Micki-Hiirekese jõulukiingi ülesannete õigeid lahendusi saatsid: Ellen Pajupuu Alaverest, H. Hunt, Valdeko Allast Põdrangult (os.), Jüri Mihkelson Tartust, A. Vachstein Kuresaarest, Kaljo Pajupuu Alaverest, K. Käbin Hiiumärdlast, Viktor Saul Tõstamaalt, Uno Kask Sadalast, E. Anderson Tallinnast, Maimu Kuresaarest, Ülo Teder Valgast, Ludvig Reedi Kiidjärvelt, H. Ernits Narvast.

Lahenduste saatjaid oli veel hulk, kahjuks aga leidus lahendustes vigu.

Auhindade saamisel langesid võidud: E. Anderson Tallinnast omandas E. Martinsoni „Beethoveni“ ja Ludvig Reedi Kiidjärvelt J. Parijõe „Kevadkutsu“.

Mis eelolev pühapäev toob õpilasele?

DRAAMASTUUDIO TEATER.

(Saksateatri ruumes.)

Pühapäeval, 18. veebruaril kell 3 p. l. „Väike lord Fauntleroy“, lastenäidend 7 pildis, muusika, tantsu ja lauludega. Frances Burnett'i jutustuse järele dramatiseerinud Andres Särev. Lavastaja — Leo Kalmet, muusikajuht — V. Jakobson, tantsujuht — A. Kalmet, dekoraator — Joosep Karell, kostümeerija — Lo Tui.

Frances Burnett (1849—1924 a.) on nimekamaid inglise-ameerika lastekirjanikke. Juba varakult ta hakkas teotsema kirjanduslikul alal, kirjutas nii täiskasvanuile kui lastele. Ta nime tegi kuulsaks 1877. a. ilmunud jutustis Lancashire'i maaelust „Too Lowrie tüdruk“. Sellele järgnes terve rida teisi lõbusaid, romantikaga läbipõimitud jutustusi, nagu „Suursugune daam“, „Väike lord Fauntleroy“, „Sala aed“, „Süstik“ ja teised. Populaarsemaks neist on saanud „Väike lord Fauntleroy“, mida sageli meilgi koolis loetakse. Väikese lordi võluv kuju on ideaaliks nii paljudele väikestele poistele.

A. Särev „Väike lord Fauntleroy“ dramatiseerides on puudnud autorilt antud tihedat sündmust ja põnevat dialoogi muuta veelgi elavamaks, ette nähes lavastajal võimalust ettekandesse põimida hulga muusikat, laule ja tantsu. Teose reaalne käsitus ja tõsiasjule rajatud sündmused on vastuvõetavad nii mudilastele, noortele, kui ka vanadele inimestele.

Kassa avatud kella 11—1 e. l. ja 5—8 õhtul. Pääsetähtede hinnad 5-st sendist 1-he kroonini.

TÖÖLISTEATER

„Õpilastele“ lugejad leiavad tänases lehes „Töölisteatri“ etenduse kava eelolevaks nädalaks.

Edaspidi avaldab „Õpilastele“ kirjelusi ettekantavate lavateoste sisu ja iseloomu kohta.

„Õpilastele“ usaldusmeestele lubab „Töölisteater“ anda prii pääsmed.

KINO MODERN.

(S. Tartu mnt. 4.)

Pühapäeval, 18. veebruaril 1934. a. kella 12—2 päeval suurejooneline laste- ja kultuurfilmide etendus. Eeskaavas: 1) „1001 öö“. Araabia muinasjutt 10 vaat. Hiilgav lavastus! Tuhandeid tegelasi! 2) „Metsloomad vangistuses“. Grandioosne kultuur-helifilm 10 jaos. 3) „Portsellaan ja farroor“. Ülihuvitav kultuurfilm 3 jaos. 4) „Micky hiireke teeb kõik“. Üliõõbus heligrotesk 6 jaos. Vahetpidamata naer! Filmide kohta antakse seletusi eesti keeles mikrofoni kaudu.

Pääsmed 15—50 sendini. Algas kell 12 päeval. Kassa avatud pool tundi enne algust.

TEADE

Draamastuudio teater ja kino „Modern“ annavad „Õpilastele“ usaldusmeestele priipääsmed pühapäevastele etendustele, kumbki 5 pääsetähte.

Tegev- ja vastutav toimetaja

Helmi Jansen.

Väljaandja k.-ü. „Töökool“, Tallinn.

Väljasaagimiseks

**vineeri,
lehti ja saage,
tinasõdureid**

soovitab odavasti

O.-ü. „V. Tegeler“

Pikk tän. 1.

Õpetajad ja õpilased!

Nõudke kauplustest
ja koolikooperatiividest

A. s. „Odor“i

**tinte, joonistustusche,
kleepimisliime „Odorol“
ja „Collapin“**

Samuti parimat

**koolikriiti, valget ja
värvilist**

Kinoteater „Modern“

Suur Tartu mnt. 4. Tel. 304-68.

Pühapäeval 11. veebr. 1934
kella 12—2 päeval

**suurejooneline
laste- ja
kultuuretendus**

Pääsmete hinnad 15—50 sendini.

Filmide kohta antakse seletusi
mikrofoni kaudu.

TÖÖLISTEATER

V. Tartu mnt. 25

Etenduste kava

14.—21. veebr. 1934. a.

Kesknädalal, 14. II — „Vaese mehe
ututall“ 74. korda. (Pääsmed 25 s.)

Neljapäeval, 15. II — „Parvepoisid“ —
8. korda.

Laupäeval, 17. II .. „Naiste mäss“
— 11. ja viimast korda.

Pühapäeval, 18. II — „Parvepoisid“
— 9. korda.

Teisipäeval, 20. II — „Neitsid lampi-
dega“ — 33. korda.

Kesknädalal, 21. II — „Parvepoisid“
— 10. korda.

Eelteade: 1. märtsil Ed. Vilde „Mäe-
küla plimamees“ — A. Särevi dra-
matiseering s. nim. romaani järgi.

DRAAMASTUUDIO TEATER

Saksa teatri ruumes

Pühapäeval, 18. veebruaril 1934. a.

LASTEETENDUS

**„Väike lord
Fauntleroy“**

Lastenäidend 7-es pildis muusika,
laulude ja tantsuga. Frances Burnett'i
jutustuse järel dramatiseerinud
Andres Särev

Lavastaja — Leo Kalmet
Dekoraator — Josep Karell

Algus kell 3 (15) p. l.

Pääsetähtede hinnad Kr. 1.— kuni 5 snt.
Kassa avatud k. 11—1 e. l. ja 5—8 õhtul

Tuntud Inglise sulg

„Iridinoid“

kirjutab vähemalt

**6 korda
kauem**

Kõvad
777 E. F. —
raamatupidajatele

Keskm.
888 E. F. } Kooli-
õpilastele
Pehmed F.444 }

Igal sulel märk „IRIDINOID“

Hoiduge järeloomadustest!

„Õpilastele“ nr. 19 väljakuulutatud

JOONISTUSTE JA KIRJANDITE VÕISTLUS

Osavõtja nimi: .....

Adress: .....